

Veslarjev Cvetko.

Veslarjev Cvetko je bil cvet razposajene vaške dece. Občeznano je bilo, da ga ne drži noben plot. A tudi njegova predrznost je bila baje brezmejna. Če je bilo treba izvršiti kako nerodnost, bil je on prvi, ki jo je izvêdel in na kogar je vedno padla krivda.

Branjevcev osel je Veslarjevemu Cvetku vedno rojil po glavi. Nekega dne se mu je vendar ponudila zaželjena prilika, da ga je dobil v roke. Vzel je pastirjev bič in zajahal „zabitega osla“, kakor ga je nazival. Pregarjal ga je semtertja po travniku poleg vasi in ponosito kakor general med vojaki jezdaril med vaško deco. Toda Cvetko še ni bil zadovoljen s počasnim jezdarjenjem. Ošvrknil je potrpežljivega osla parkrat z bičem, da se je spustil v tak dir, da se je Cvetko že bal, da ga vrže raz sebe. Končno ga je vendar ustavil, zavil zopet proti vasi in pošteno ošvrkal ubogo žival, da bi tako v urnem galopu privršel med vaško deco ter jo oplasil in razkropil.

Toda osel, kateremu se je pri gospodarju branjevcu boljše godilo, je imel tudi svoje muhe. Spustil se je v silnem diru tja, odkoder je bil prihitel prej. Vaška deca se je urno razkropila na vse strani, osel pa jo je udaril proti domu s Cvetkom vred, ki ga je zaman poskušal ustaviti. Potem pa je osel skočil čez vaški potoček pa zadel z Cvetkem ob drevesno vejo, ki mu je nadležnega jahalca posnela s hrbta in posadila prav v dokaj globok jarek.

Ves moker in nevoljen se je izkopal Cvetko iz vode. Ukrepal je, kaj mu je sedaj storiti. Domov mu ni iti, šel bode raje v grmovje nad vasjo, saj se mu bode obleka ob taki vročini gotovo kmalu posušila. Toda, sedaj je pogrešil — slamniki. Izvestno ga je odnesla voda, ki teče skozi vas mimo njegovega doma...

Ko je baš to razmišljal, pridrvi se radovedna deca, ki zažene glasan krohot, ko ugleda Cvetka. Ta je zažarel v lice ter ni vedel, bi se li jezil nad „zabitim oslom“, ali nad svojimi, sedaj tako veselimi vrstniki, med katerimi je poprej tako ponosno jezdaril in ki so

sedaj še preprečili njegov naklep, da pravočasno dobi slamnik.

V tem pa prihite ob potočku Cvetkova mati. Do njih je priplaval Cvetkov slamnik, ko so prali ob potočku. Zato so nič dobrega sluteč pohiteli ob vodi navzgor.

„Cvetko, skrij se!“ vpili so mu poredneži na vsa usta.

Toda Cvetko je imel v čevljih vsepolno vode in ves premočen je uvidel, da ni niti misliti na beg. Zato je skesano počakal mater, ki so mu poleg kopice dobrohotnih opominov prilastili še tudi nekaj gramov leskovega olja.

—č.

Moj kozel.

V i torej niste poznali mojega kozla? Škoda, gotovo bi vam še sedaj smeh uhajal, da ste ga kedaj videli. Oče so ga kupili od sejmarja Pusta ter ga izročili meni v oskrbo. Pa sem tudi skrbel zanj, kolikor je bilo le mogoče. Dokler je bilo zunaj premrzlo, sem mu nosil v hlevček krme in vode, a tudi soli je dobil slednji dan polno pest. Ko je pa jelo sijati solnce topleje, takrat sva šla pa na pašo. Hej, to je bilo veselje! Vsi soslednji otroci, moji součenci, so naju spremili, in kozel, videč, kako čast mu izkazujemo, je vzdignil glavo visoko, da mu je brada prosto migljala, in korakal je ponosno kakor general pred vojaki. Ko smo pa prišli do gozda, nas je zapustil ter šel obirat grmovje. Pustili smo ga in se šli skrivat. Pa smo se kmalu naveličali, kajti ko je zaklical Potrpinov Jože: „Igrajmo se vojake“, smo bili že vsi za to. Jože je bil izvoljen poveljnikom, kajti on je znal po vojaški poveljevati, ker ga je naučil njegov brat Francek, ki je prišel lansko leto od vojakov. Mene so pa izvolili za trobentača, ker sem imel trobento, katero mi je prinesel preteklo